

[Axel Kristensen.]

mand er blevet syg, og det var umuligt for ham at arbejde, inden han fik en erstatning på 10 000 kr., og da de var brugt 4 dage efter, kunne han godt optage arbejdet, der var intet i vejen. Det er forkert at bygge en sådan lovgivning op uden at tage hensyn til, hvordan menneskene er. Dette at putte understøttelse til folk, som kun har lidt små skader eller lider af ubetydelige sygdomme, ind i ulykkesforsikringslovgivningen er absolut forkert. Jeg for min part vil gerne have en ordening, hvorefter folk, der virkelig er syge, ikke skal komme i nød i 13 uger, men forudsætningen må være, at de virkelig er ude for et ulykkestilfælde. Den lovgivning, man her vil gennemføre, er urimelig og vil medføre en belastning for erhvervslivet langt udover, hvad man forestiller sig.

Socialministeren (Strøm): Allerførst vil jeg gerne takke udvalgets flertal og de ærede ordførere, der her i dag har givet tilslutning til lovforslaget. Jeg ved, at vi allesammen kan være enige om at ønske, at der aldrig vil finde arbejdsulykker sted, altså med andre ord ønske, at lovforslagets bestemmelser aldrig kommer til anvendelse; men desværre må vi også i fremtiden regne med ulykkeshændelser på arbejdspladserne, hvorved arbejderne bliver ulykkesramte; for en kortere eller længere periode bliver de ude af stand til at forsørge sig selv og deres familie. I sådanne tilfælde har det været uforståeligt, at der ingen hjælp var at få efter ulykkesforsikringslovens bestemmelser de første 13 uger. Som tidligere skibsværftsarbejder, der på arbejdspladsen ikke så sjældent har oplevet, at en kammerat kom til skade og ingen økonomisk hjælp kunne få, må jeg erkende, at jeg er glad ved i dag at kunne takke rigsdagens flertal for medvirken til dette lovforslags gennemførelse.

Jeg erkender også, at mindretallet har vist forståelse for spørgsmålets løsning, men jeg må henstille til tingets ærede medlemmer at stemme imod mindretallets ændringsforslag. Den løsning, som mindretallet foreslår, går ud på, at karenstiden skal strække sig over 3 uger og ikke som af mig foreslået 6 dage. Nu er det jo imidlertid sådan, at nogle arbejdsgivere betaler løn fra den første dag i sygdoms- og ulykkestilfælde, andre har arbejderne forsikret fra tredje eller fjerdedagen, så jeg må mene, at 6 dages karenstid er en rimelig margin, som også svarer til den karenstid, der gælder for arbejdsløshedsforsikringen. Der er ingen tvivl om, at arbejderne havde ønsket, at der ingen karenstid skulle være, men at

dagpengene skulle udbetales fra den første dag. Jeg tror imidlertid, at det forslag, der nu har fået flertallets tilslutning, også vil finde forståelse på arbejdspladserne.

Mindretallet har også ønsket, at loven først skulle træde i kraft den 1. januar 1950 i stedet for som foreslået den 1. oktober 1949. Jeg vil imidlertid mene, at forsikringssselskaberne vil være i stand til at klare problemerne, når de har det forestående halve år dertil, og det er min overbevisning, at forsikringssselskaberne vil gøre alt, hvad der står i deres magt, for at løse opgaven i erkendelse af, at lovforslagets hensigt er at hjælpe medborgere, der er kommet til skade, hjælpe dem over en vanskelig tid økonomisk.

Når mindretallet i betænkningen har udtalt, at der har været kort tid til behandling af lovforslaget, og også ærede ordførere har omtalt dette, ja, så må jeg erkende, at tiden her i det høje folketing har været kort; men forslaget har i det andet høje ting fået en grundig udvalgsbehandling, og jeg ved jo, at udvalgsmedlemmerne holder partierne underrettet om det arbejde, der udføres, så jeg vil alligevel tro, at dette lovforslag må siges at have fået grundig behandling.

Jeg takker altså de ærede medlemmer, der vil stemme for forslaget, og jeg anbefaler ærede medlemmer at stemme imod mindretallets ændringsforslag.

Ragnhild Andersen: Det ærede medlem hr. Axel Kristensen gjorde nogle bemærkninger, som jeg opfattede sådan, at det ærede medlem prøvede at fremstille de mennesker, der ramt af ulykke kommer til ulykkesforsikringen, som en slags snyltere — de kom, fordi de fik hold over lænden, eller de havde lyst til at få 10 000 kr. i erstatning, fordi de ikke gad bestille noget —, og herimod vil jeg protestere fra dette sted, idet jeg ikke vil sidde stille og høre på en sådan beskyldning mod alle de tusinder af arbejdere, der deltager i produktionen, og som faktisk er de produktive kræfter i vort samfund. Vi har i Kvindeligt Arbejderforbund i metalindustrien, hvor jeg selv kommer fra, mange kvinder, der året rundt kommer til skade med en finger, med en hånd eller på anden måde, og de er handicappet, slået ud den dag, de bliver ramt af ulykken. Hvis ikke de har en overenskomst med deres arbejdsgiver — og det er de færreste, der har det —, er de nødt til at gå lige til socialkontoret, for sygekassens dagpenge kan de ikke nøjes med. Jeg vil gerne sige, at jeg forstår ikke det